

ЖСИТНО ЗЪРНО

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Ценното въ живота.
Е.	За Бога — Този, който ни обича.
Боянъ Боевъ	Нови хоризонти въ биологията.
Г. N.	Нѣколко думи за изобразителнитѣ изкуства.
Теодоръ Хайнрихъ Майеръ	Атлантида.
Г. Тахчиевъ	Силата на положителното.
Любомили	Въ свѣтлината на Учителя.
Изъ нашия животъ. Б. Боевъ:	Първиятъ день на пролѣтѣта на Изгрѣва.
Г. N.	Всѣка пролѣтъ.
Б. К. Б.	Поеми.
Д. Антонова	Птичка.
S.	Импресия. Радостѣта на първия мигъ.
Благата Милва	Подъ Неговата топлина.
Отзиви, вести и книгопись	
Du Maître	Points d'appui de la vie.

S O M M A I R E

* * *	Le précieux dans la vie.
Е.	De Dieu — Celui, qui nous aime.
В. Боѣвъ	Horizons nouveaux dans la biologie.
Г. N.	Quelques mots sur les beaux arts.
Théodor Heinrich Meyer	Atlantide.
Г. Tachtchiev	La force du positif.
Lubomili	Dans la lumière du Maître.
De notre vie. В. Боѣв:	Le premier jour de printemps à Izgrev.
Г. N.	Chaque printemps.
В. К. В.	Poèmes.
Д. Antonova	Oiseau.
S.	Impression. La joie du premier moment.
Blagata Milva	Sous Sa chaleur.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	Points d'appui de la vie.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVII.

Бр. 4.

Ценности въ живота

Всѣко нѣщо, което човѣкъ има или знае, е ценно. Въпрѣки това, човѣкъ рѣдко цени онова, което знае и притежава. При тая оценка важно е онова, което допринася нѣщо за живота ни. Благото на човѣшката душа се опредѣля отъ вътрешния животъ, който се характеризира съ вътрешно единство. Единство на нѣщата съществува само тамъ, дето се върши волята Божия. Който върши волята Божия, той е свързанъ съ Цѣлото.

Нешастието на съвременния човѣкъ се крие въ това, че той е лишенъ отъ вътрешно единство. Той търси щастието вънъ отъ Първичната Причина, вънъ отъ себе си. Така щастието не може да се намѣри. Всѣко нѣщо, което е вънъ отъ човѣка, вънъ отъ Първата Причина, представя сѣнка на реалността. Това, което е вътре въ човѣка, представя сѣщина на нѣщата. Хората тичатъ подиръ сѣнкитѣ, защото тѣхъ виждатъ. Сѣщината, реалността, никой не може да види. Вие се гледате въ огледалото и казвате, че се виждате, но тамъ вие виждате вашата сѣнка. Вие не виждате въ огледалото своитѣ възвишени мисли и благородни чувства, които въ сѣщностъ представятъ човѣка.

Вие сте претоварени съ голѣмъ и тежъкъ багажъ, не може да го носите. Какво трѣбва да правите? Разговорете багажа, отворете го и вземете съ себе си най-ценното, най-сжщественото. Другото оставете настрана. И когато мислите, и когато чувствувате, и когато действувате, всѣкога избирайте най-ценното, най-сжщественото, онова, което е прѣка ваша работа, защото има право отношение къмъ васъ, което е най-близко за реализиране.

Не всѣкога външно красивитѣ нѣща сж най-хубави, най-умни, най-богати. Нѣкой може да има хубава, солидна кжща, да се облича въ красиви нови дрехи, но това не значи, че този човѣкъ е много издигнатъ и напредналъ. Райската птица има красива дреха, но не е най-умна отъ птицитѣ. Заради красивитѣ ѝ дрехи често ѝ оскубватъ перата.

Нѣма по-хубаво нѣщо въ живота на човѣка отъ това, да знае, какъ да се обхожда и да цени нѣщата. Когато срещнете нѣкой човѣкъ, дръжте въ ума си ценното, което той има въ себе си. Книгата е ценна не заради хубавата подвързия, но заради съдържанието, което може да ползува човѣка. А да имамъ обхода къмъ книгата, това значи да се отнасямъ съ почитъ къмъ съдържанието ѝ, а външно да я пазя. Човѣкъ трѣбва да цени и да знае, какъ да се обхожда съ лица и предмети вънъ отъ себе си, но той трѣбва да цени своя умъ и своето

сърдце и да знае, какъ да се обхожда съ тѣхъ. Ако не знае, какъ да се обхожда съ ума и сърдцето си, ако не може да ги пази чисти и не знае да ги цени, нищо не може да постигне. Затова, всѣки трѣбва да се стреми да изработи въ себе си правилна външна обхода и чувство да цени малкитѣ нѣща. Който нѣма правилна външна и вътрешна обхода, той влиза въ стѣлкновение съ волята Божия. Човѣкъ трѣбва да знае правилно да се обхожда съ всичко онова, което Великиятъ е създалъ. Той трѣбва да цени създаденото отъ своя баща. Да не цени тия нѣща, значи да влѣзе въ разрѣзъ съ Великия законъ, който действа въ свѣта, както и въ самитѣ насъ.

Всѣко недоволство, всѣко неразположение на човѣка се дължи на нарушаване закона на обходата и на обезценяване на малкитѣ нѣща. Велико нѣщо е обходата. Да обичашъ нѣкого, значи, да му отдадешъ най-малката любовъ. Човѣкъ се нуждае отъ малко. Дайте малко внимание на човѣка и той ще бѣде доволенъ. За да покажете, че цените нѣкого, постапете съ него така, както постапвате съ себе си. Ако дойде въ дома ви странникъ, дайте му изобилно вода да измие краката, ржцетѣ и лицето си; после го нахранете и му предложете да си почине. Щомъ изпълните тѣзи нѣща къмъ него, вие показвате, че го цените. Този човѣкъ ще ви благодари, ще пожелае и другъ пътъ да се срещне съ васъ.

Когато ходите всрѣдъ природата, по планинитѣ, пазете чистота. Това е най-простиятъ изразъ, съ който можете да покажете, че цените това, което разумната природа е създала. По този начинъ ще се свържете съ напредналитѣ същества въ невидимия свѣтъ и тѣ ще ви помагатъ. Човѣкъ трѣбва да се учи да слуша. Божественото говори нѣколко пъти на човѣка. Не слуша ли, напуска го. Веднѣжъ се говори на сърдцето му, втори пътъ на ума му, трети пътъ на волята му; ако не послуша, започватъ да му говорятъ по другъ начинъ. Докато се говори на човѣка съ любовъ, той трѣбва да се самовъзпитава, да използва добритѣ условия. Човѣкъ иска отъ другитѣ да иматъ къмъ него добра обхода, да го ценятъ. Щомъ иска това за себе си, той трѣбва да го отдаде и на другитѣ. Всичко, каквото виждате около васъ, е създадено отъ Бога. Затова, обхождайте се добре къмъ всичко онова, което Той е създалъ. Ценете всичко, което Той самъ цени.

Мнозина мислятъ, че както и да живѣятъ, се ползватъ отъ Божията любовъ. Това е крива мисль. Не може Любовта да е благосклонна къмъ васъ, ако нѣмате правилна обхода къмъ всичко, което Тя е създала и, ако не цените създаденото отъ Нея. Ще кажете, че още не сте свършенъ. — Не, вие още днесъ можете да имате правилна обхода къмъ всичко, което ви заобикаля, и да го цените. А щомъ се обхождате добре, щомъ ценитѣ нѣщата, грѣхътъ и злото ще изчезнатъ отъ васъ. Затова отъ всѣкиго се изисква съзнателна работа — работа съ любовъ.

Всѣки день работете върху себе си да приобиее правилна обхода, да цените всичко, което ви е дадено. Ценете вашия умъ, вашето сърдце, вашата воля. Обхождайте се добре къмъ ближнитѣ си, къмъ всички растения и животни, къмъ цѣлата природа. Ценете всичко, което ви обикаля. Придобиее ли тѣзи две нѣща, вие ще бѣдете човѣкъ на новото, човѣкъ на любовта. И царски синъ да сте, вие трѣбва да

имате добра обхода и да ценитѣ нѣщата. А нѣщата не се ценятъ по външното имъ положение. Може да заемате високо мѣсто въ живота; това не значи нищо. Има други, които не заематъ такава мѣсто и могатъ да иматъ по-добра обхода отъ васъ и по-тънко чувство.

Искате ли да бъдете силни, красиви, доволни отъ живота, обхождайте се добре, ценете правилно всичко, което Първата Причина е създала.

Помнете доброто, което нѣкой ви е направилъ.

Всѣки, който е развилъ въ себе си добра обхода и чувство да цени нѣщата, той ще намѣри пътя на праведния. А пътятъ на праведния е пътъ на свѣтлината.

* * *

Е.

За Бога — Този, Който ни обича

Първиятъ, най-важенъ обектъ на религиозната мисль и духовенъ животъ е Богъ. Има нѣща въ живота, които не трѣбва да се доказватъ. Всѣки опитъ за доказването имъ е играчка и залъгалка. Ние хората на земята може да си създаваме залъгалки, като се стремимъ да доказваме съществуването на много нѣща, което само по себе си е напълно ненужно. Чрезъ тѣзи залъгалки ние създаваме научни системи, създаваме философски учения, добиваме по-голямъ авторитетъ. И . . . въ края на краищата нищо не доказваме, защото същественото въ живота не се нуждае отъ доказване. Каква нужда отъ доказване има Богъ, Бащата на нѣщата, видими и невидими? Каква нужда отъ доказване има свѣтлината, която ни разкрива живота и го прави красивъ въ всичкитѣ негови прояви. Каква нужда има да доказваме съществуването на въздуха, безъ който ние не можемъ нито една минута да просъществуваме. Ние можемъ да правимъ анализъ и да установимъ естеството на въздуха, на водата, на хлѣба и на всичко, което ни заобикаля. Това е хубаво, така ние градимъ наука, развиваме ума си, разбулваме отчасти истината — фактитѣ, законитѣ и принципитѣ, които сж легнали въ устройството на нѣщата, на битието. Ала следъ като направимъ най-щателни изучавания, винаги има нѣщо, което ни се изпѣлзва, което не можемъ обхвана нито въ нашия мисловенъ разборъ, нито въ епруветката на изследването. Има нѣщо, което се изпѣлзва и то тъкмо туй същественото.

Като изследваме въздуха, ние можемъ да го раздѣлимъ на съставнитѣ му части, ала нито една отъ тѣхъ сама не може да върши службата на въздуха. Въ него има точно опредѣлени отношения отъ съставнитѣ му части и тъкмо тѣзи отношения сж външенъ изразъ на туй, което ни се изпѣлзва отъ изследването. Когато единъ химикъ чрезъ смѣсване на разни елементи и съединения получи едно друго съединение, ние казваме — това е туй и туй съединение. Винаги, обаче, изпущаме

изъ предъ видъ човѣка — химика, разума, който го е направилъ. А тамъ е всичкиятъ смисълъ.

Кой е направилъ тази дивна смѣсь — въздуха, съ тия точни пропорции на елементитѣ, които я образуватъ? И така дивно, хармонично и вѣчно съществува тя — тази животворна смѣсь, безъ която ние жителитѣ на земята не можемъ. — Кой я е създалъ и който я поддържа вѣчно съща? — Въ нашето научно лекомислие, ние отговаряме лесно — Природата, природнитѣ закони, па дори случайността. А кой поддържа тия природни закони? — Отговаряме: сами чрезъ опредѣлена кръговратностъ на силитѣ и на веществото. И туй то! — И пакъ ни се изпълзва същественото — единъ напътстващъ, ръководенъ разумъ, толкова тънъкъ, толкова неуловимъ. Въздухътъ, това е изразъ на природната целесъобразностъ. Безъ него е невъзможенъ на земята органически животъ. Еволюцията на видоветѣ е вървѣла наредъ съ стабилизирането на въздуха, съ очистиането му отъ всички елементи, които не поддържатъ живота. Първомъ се е създалъ въздухътъ въ този видъ и следъ това сж се явили сухоземнитѣ животни, да не говоримъ за растения. Това е велика, ръководена целесъобразностъ въ еволюцията на земята и окръжаващия свѣтъ по нея.

Всички природни стихии — свѣтлина, вода, въздухъ, топлина и проявитѣ имъ сж сжщо целесъобразно направлявани. Тѣ, и чрезъ тѣхъ се реализира единъ планъ на развитието. Би било дълго да се спираме върху целесъобразнитѣ прояви на всѣка отъ тѣзи голѣми сили въ природата. Въ всѣка и най-малка проява на тѣзи сили има очудваща целесъобразностъ. На какво почива тя? Ако се вгледаме дълбоко и правилно си обяснимъ явленията, ще я видимъ навсѣкжде. А щомъ тя съществува, съществува и първоначална мисълъ или разумъ, който я обуславя.

Ала ние нѣмаме за целъ да доказваме съществуването на този великъ първиченъ Разумъ, който е създалъ цѣлокупния животъ. Нашата мисълъ е да посочимъ, че Той ни се изплъзва винаги отъ нашето наблюдение, и че Той е главно наша постоянна срѣда и животъ. Тѣкмо за това, че ние „живѣемъ и се движимъ“ въ Него и въ Неговитѣ прояви, ние не можемъ да го установимъ на пръвъ погледъ. А Той е въ всичко, вжтре и около всичко въ Природата. Той я одушевява, одухотворява. Духътъ на нѣщата, неуловимото, това е Той.

Наричатъ Го Богъ, Духъ—всепроникващъ, наричатъ Го Първопричина, Вселюбещъ, Всеблагъ, Всемждъръ, Справедливъ; въ науката се създадоха понятия за Него — „Еланъ Виталъ“ (Бергсонъ), „Жизнена Сила“ (старитѣ виталисти), „Ентелехия“ (старитѣ философи и Дришъ), „Космически Разумъ“ (Айнщайнъ, спиритуалиститѣ и др.) и пр. и пр. Нима сж важни имената. Ала всѣко име крие една особеностъ отъ Неговата проява. Всички имена, които бихме създали, не биха могли да обхванатъ Неговата сжщностъ и не биха могли да обгърнатъ проявитѣ Му. Затова е Той — „Безграничниятъ“, — безъ начало и край, включва въ себе си всичко, ръководи го къмъ опредѣлена целъ и Той остава вѣчно непостигнатъ. Затова старитѣ кабалисти Го наричатъ „Енъ-Софъ“ (Безкрайниятъ). Той е не проявенъ като Сжщностъ, Сила, Разумъ — въ себе си. Като не проявенъ е недосегаемъ непонятенъ, недостъпенъ да се разбере съ човѣшки разумъ.

Като проявенъ, Той е въ цѣлата Природа. Въ проявитѣ Му може да бжде изучаванъ. Така може да се създаде цѣла жива наука за Бога, за Този Първиченъ Разумъ.

Въ историческото развитие на човѣка различни сж били представитѣ за Бога, за висшата сила. Като минемъ презъ разнитѣ идолопоклонски времена и стигнемъ до еднобожието, проповѣдвано въ библията, човѣчеството е минало единъ съненъ периодъ въ съграждане и разбиране идеята за Бога. Наричаме го съненъ, защото въ действителностъ този периодъ е дълъгъ промеждутъкъ отъ време, въ който маситѣ сж живѣли като животни. Само единици — посветенитѣ, сж имали едно пробудено съзнание за мистериитѣ, които сж ги обкръжавали, за Първата разумна Причина и всичкитѣ сили, посрѣдствомъ които Тя е работила тукъ на земята. На тѣзи единици и школитѣ, въ които тѣ сж работили, дължимъ всичкитѣ онѣзи дълбоки и красиви писания и законоведства, които сж достигнали до насъ отъ древна Индия (Рама, Кришна, Буда), Китай (Лао Тце, Конфуций), Персия (Зороастъръ), Египетъ (Хермесъ Трисмегистъ).

Библията има тази заслуга, че провъзгласявайки единния Богъ, направи Го близъкъ и приятелъ на всѣки човѣкъ. Библията ни даде схващането, че Богъ е Духъ. Библията ни разказва, че Богъ е Истина, Всемогъщъ (Йехова), Вседършителъ (Господаръ, Господъ — Елохимъ). Наистина въ Стария заветъ срѣщаме често да се говори за Бога, който наказва и въздава мѣстъ, но това сж човѣшки вмѣтки въ чистата идея и понятия за Бога. А отъ думитѣ, „мое е отмѣщението, и Азъ ще въздамъ“, трѣбва по-скоро да разбираме една повеля Божия, хората да престанатъ да си омѣщаватъ сами. Отъ тѣзи думи изпква още идеята за Бога като Справедливъ. Той дава всѣкому това, което самъ е заслужилъ.

Въ Библията като червена нишка се прокарва навсѣкжде законътъ на служенето — служенето на Бога. По пътя на службата човѣкъ стига до святостъ, праведностъ и съвършенство. А службата е законътъ на живота. Всѣки мигъ, всѣки часъ трѣбва да служимъ, да служимъ на Бога, да живѣемъ по законитѣ на Бога, а тѣ сж въ единението съ всичко.

Евангелието ни допълва картината, основната идея за Бога. Оттамъ, отъ Христа човѣчеството знае, че Богъ е Любовь, че Богъ е Слово (Словото е Мждростъ и Истина), че Богъ е Благъ и Вселюбещъ, че Богъ е „Богъ на живитѣ“. Библията ни дава най-възвишенитѣ идеи за Бога. Тѣ сж преди всичко духовни и морални представи за Бога (Слово, Любовь, Благостъ). Ала тѣ сж творчески и динамични представи. Словото е творческата сила. Затова още въ първитѣ стихове на Писанието е казано: „И рече Богъ“ — Той се прояви чрезъ Словото. А що е Любовта, ако не най-мощната сила, що обгрѣща и преобразява живота!

Ние не можемъ да се спремъ надълго върху тѣзи най-хубави бисери и единствени съвършени представи и идеи за Бога. Цѣльта ни е да ги изтъкнемъ, да ги подчертаемъ, за да се види, колко сжщественни за живота на човѣка и човѣчеството сж тия висши идеи за Бога. Тѣ и само тѣ, приложени въ живота, сж въ състояние да преобразятъ

живота и да го направятъ добъръ за всички, за всичко съществуващо по лицето на земята.

Тукъ само бѣгло ще споменемъ, че презъ всички времена въ окултнитѣ школи, Богъ като Сжщностъ и Сила е билъ живиятъ обектъ на изучаване и животъ. Съвършениятъ животъ, при всички условия, е целта на всѣка окултна школа. Затова тѣ сж центровеѣ на всѣка нова и по-напредничава религиозна мисль. Затова, тѣ сж факторитѣ за голѣмитѣ реформи въ живота. Истинскитѣ окултни ученици, които сж истински мистици и светии, сж винаги готови да отидатъ на кладата заради Бога. Защото тѣ сж едно съ Бога и тѣ не умиратъ. А тѣхното дѣло чрезъ физическата смъртъ се заквасва все повече и повече и обхваща всички. Това, което се изгражда въ окултнитѣ школи презъ всички времена, е квасътъ на земята, квасътъ, що заквасва цѣлия свѣтъ за животъ въ любовь и добро.

Има единъ голѣмъ отрасль въ човѣшкия животъ, който отъ миналия вѣкъ се опита да оспори сжществуването на Бога и на духовното въобще. Това е науката на 19. вѣкъ. Въ това си отрицание на религиозното, тя самата стана наука — змѣстителка на религията, нова религия на механистичното. Ала човѣчеството отиде напредъ и днесъ ние виждаме прозренията на много учени, които чрезъ научния експериментъ, наблюдения и разсждения да откриватъ духовното, вѣчното, Разумното въ основата на битието, природата и еволюцията, да откриватъ Бога. Ние се спрѣхме по-горе бѣгло, върху нѣкои отъ тѣзи насоки на научното мислене. Изразено съ различни имена, всичкитѣ тѣзи ученн идватъ до върховия Космически Разумъ, който работи навсѣкжде въ вселената и живота. Нима сж необходими цитати? — То е въпросъ на търсене. Интелигентниятъ човѣкъ търси Истината въ живота, а който търси, ще намѣри. Той ще намѣри Истината и Бога. А за простия, невежия по сърдце, всичко е безполезно, нищо не може да го убеди — той нѣма душевната нужда отъ по-високо научно мислене и отъ единъ по-висшъ и по-разуменъ животъ.

Ние ще приведемъ нѣколко мисли само на двама голѣми учени на днешното време, а такива има много днесъ, които сж успѣли да видятъ Космическата Разумностъ, Бога, проявенъ въ Природата и живота на хората. Айнщайнъ възкликва въ своята книга „Моятъ свѣтогледъ“, че той винаги остава възхитенъ отъ Великия Разумъ, който се проявява въ битието. Нѣма да споменемъ за Дришъ и плеадата неовиталисти, които доказватъ проявитѣ на това Разумно Начало въ свѣта на органичното и въ цѣлокупната природа. Ще приведемъ само нѣколко мисли, заети отъ Карелъ (Д-ръ мед. Алекси Карелъ отъ Рокфелеровия Институтъ), който следъ дългогодишни наблюдения и изследвания е успѣлъ да проникне въ неизвестния човѣкъ и написалъ прочутата си, епохална книга — „Човѣкътъ—неизвестниятъ“. Ето какво казва Карелъ за мистицизма, за духовния животъ, за Бога: „Човѣчеството е получило по-дълбокъ отпечатъкъ отъ религиозното вдъхновение, отколкото отъ философската мисль. Мистичната дейностъ днесъ се порицава отъ повечето религии. Нейното значение дори е забравено. Съ това забравяне е свързанъ, вѣроятно, упадъкътъ на черквитѣ. Защото животътъ на една религия зависи отъ огнищата на мистичната дейностъ, които тя е способна да създаде,

Обаче, религиозното чувство е останало въ съвременния животъ една необходима функция на съзнанието на нѣкои индивиди. Сега то започва да се проявява наново у нѣкои хора съ голѣма култура“.

„Красотата, която търси мистикътъ, е по-богата и по-неизразима отъ тази на художника. Тя не облича никакви форми. Неизразима е на никакъвъ езикъ. Тя е скрита задъ предметитъ на видимия свѣтъ. Показва се на малцина. Изисква издигането на духа къмъ едно Сщщество, което е изворътъ на всичко, къмъ една властъ, едно срѣдище на сили, което християнскитъ мистици наричатъ Богъ“.

„Мистикътъ влиза въ съприкосновение съ нѣщо неизразимо. Той постига възможноститъ да общува съ Бога. Той съзерцава Бога и действува съ него. — — — Ние трѣбва да приемемъ опита на мистицитъ, както ни е даденъ. Само тѣзи, които сами сж изживѣли живота на молитвата, могатъ да го оценятъ. Търсенето на Бога е, наистина, свършено лично предприятие. Благодарение на известна дейностъ на съзнанието, човѣкъ се стреми къмъ една невидима действителностъ, която се намира въ материалния свѣтъ и се простира оттатъкъ него“.

„Известни душевни прояви могатъ да се придружатъ съ промѣни, колкото анатомични, толкова и функционални, на тъканитъ и органитъ. Тѣзи органични явления се наблюдаватъ при различни обстоятелства, между които се намира състоянието на молитва. Подъ молитва трѣбва да разбираме не просто машинално декламирање на формули, но едно мистично възнасяне, кждето съзнанието е погълнато въ съзерцаване иманентния и трансцендентния принципъ на свѣта. Това душевно състояние не се предава чрезъ разума. То е неразбираемо отъ философитъ и хората на науката и е недостъпно за тѣхъ. Но би могло да се каже, че проститъ могатъ да усѣтятъ Бога така лесно, както топлината на слънцето или добротата на единъ приятель. Молитвата, която се придружава съ органични въздействия, представя нѣкои особени свойства. Най-напредъ тя е свършено безкористна. Човѣкъ се отдава на Бога, както платното — на художника и мрамора — на скулптора. Въ сщщото време той иска Неговата милостъ и му излага своитъ нужди, а най-вече тѣзи на себеподобнитъ. Обикновено, излѣкуванъ бива не този, който се моли за себе си, но този, който се моли за другитъ. Този видъ молитва изисква като предварително условие отказване отъ себе си. Скромнитъ, невежитъ, беднитъ сж способни на това отрицание, отколкото богатитъ и интелектуалцитъ. Така разбрана, молитвата предизвиква поиѣкога едно странно явление — чудото“ (Разни мѣста отъ стр. 159 до 176).

Изнесохме мисли отъ Карелъ, за да изтъкнемъ, че голѣми хора на науката идватъ днесъ до убеждението за духовното и сществуването на Разумната Първопричина, която се проявява навсѣкжде въ живота. При много случаи ние не забелязваме тази проява, защото живѣемъ въ нейнитъ закономерности, но когато тя стане при известни намъ случаи, тогава ние виждаме една проява, която сме свикнали да я назоваваме чудо и чудеса. Всички дрѣмещи чакатъ днесъ чудеса, за да се убедятъ, а не могатъ да видятъ Великия Разумъ въ хармонията, закономерността и целесъобразността, които сщществуватъ навсѣкжде въ Природата.

И. да добие убеждение, все пакъ, човѣкъ се нуждае отъ жива опитностъ за Бога, за Неговитъ прояви, за вѣчността на живота и сществуването на духовното, на отвждното. По тия въпроси ще говоримъ другъ пжтъ. Тукъ само ще изтъкнемъ, че човѣкъ може да добие връзка съ Живия Богъ, тъй като Той има „специални отношения къмъ всѣко сщество“ (Учительтъ). Пжтътъ е този, по който самъ Богъ гради своитъ отношения. Той е въ Любовта. Богъ ни обича; трѣбва да обикнемъ и ние отъ все сърдце и душа, нека да кажемъ практически, ближнитъ си, цѣлата природа. Тогава ще затрепти въ насъ гласътъ на познанието, ние ще видимъ Бога въ насъ и вънъ отъ насъ. Ще Го обикнемъ и познаемъ. — „Обичайте Бога вънъ отъ васъ и вътре въ васъ, за да Го познаете. Може да познаете Бога, ако Го обичате“ (Учительтъ). Ще създадемъ жива връзка, ще се събуди въ насъ това, което сме свикнали да казваме „религиозно чувство и съзнание“ „мистично изживяване и действие“. И въ чистотата на нашето сърдце и мисли, въ слово и въ дѣла, ще живѣемъ въ общение, единение и проява на Бога. Затова е казано: „Чиститъ по сърдце ще видятъ Бога“. Само като се освободимъ отъ натруфеността и неестествеността на днешния вѣкъ и хора, ще познаемъ и видимъ Бога. Ще Го познаемъ въ тихия гласъ вътре въ насъ, който ни напжтва да вършимъ добро и да обичаме всичко, при всички условия, защото Той е вътре въ всичко. Ще Го познаемъ на сънъ и на яве навсѣкжде, защото кждето е Той, има животъ, любовъ и свобода. Ще видимъ, че въ Бога, Който е въ всичко, ние сме едно съ всичко сществуващо. И ще намѣримъ смисълъ въ живота и ще се отърсимъ отъ всичкитъ кърви, омраза и разрушения, въ които живѣемъ. Богъ, идеята за Бога и връзката ни съ Него, ще ни възвърнатъ загубеното и потѣпканото братство между човѣцитъ и народитъ.

Ще завършимъ съ нѣколко мисли отъ Учителя:

„Религиозността е едно отъ най-свещенитъ чувства. За да бждешъ религиозенъ, трѣбва да гледашъ всичката Божествена красота и да вземешъ участие въ нея. Човѣкъ, който обича Бога, взима участие въ всичко.

На Бога се служи, когато умътъ, сърдцето и душата сж свободни. Трѣбва да имаме ясна представа за Бога, ние влизаме въ съставнитъ части на Неговия животъ. Когато мислимъ за Любовта, да мислимъ за Бога, да Го обичаме.

Свѣтътъ и животътъ ще се поправятъ, когато почнемъ да вършимъ точно обратното на това, което хората правятъ. Вмѣсто първомъ да обичаме себе си, да възлюбимъ най-напредъ Бога, после нашата душа — Божественото въ насъ и да възлюбимъ, следъ това, ближнитъ си. Тогава ще познаемъ Бога и Той, ще ни се изяви и благослови. И ще дойде вѣченъ миръ и братство между човѣцитъ на земята“.

Б. Боевъ.

Нови хоризонти въ биологията

Група млади биолози въ последно време съ интересни опити установиха, че биологичните процеси не се поддават на механично обяснение и говорят за една разумност, за единъ психиченъ принципъ, който работи въ клетките, тъканите и пр., — изобщо при физиологичните процеси.

Въ последно време въ биологията се въведе терминътъ „организаторъ“, организаторски центъръ. Това означава известни динамични центрове, които иматъ способността по динамиченъ пътъ да организиратъ тъканите. Тѣ организиратъ силите и веществата не само въ собствените си клетки и тъкани, но и въ всѣка друга тъканъ, която е въ зоната на тѣхното влияние. Динамичното влияние на организатора върху околните тъкани се нарича индукция.

Другъ терминъ, съ който трѣбва да се запознаемъ, е „регулация“. Когато организмътъ изпадне въ нѣкои особени условия и положения, то клетките и тъканите иматъ способността да се справятъ съ това положение и то по единъ разуменъ, целесъобразенъ начинъ, за да се възстанови нормалното положение, най-изгодно за организма. Това свойство на организма да се справя съ трудностите се нарича регулация или саморегулация.

Тукъ ще приведемъ само нѣкои отъ новите факти въ биологията и то специално опитите върху хидрите, които живѣятъ въ нашите води. Хидрата принадлежи къмъ мѣшестите животни. Тя има ясно развитъ поляритетъ. Съ долния си край тя е закрепена за нѣкой подводенъ предметъ съ прикрепителни жлези, а на горния ѝ край е устата, заобиколена съ вѣнецъ отъ пипала. Горниятъ край съ устата и пипалата се нарича ораленъ полюсъ, а противоположниятъ край, съ който животното се прикрепя, се нарича абораленъ полюсъ. На главата си или на оралния полюсъ хидрата има единъ организаторски центъръ. И ако предната частъ на хидрата се присади на друго нѣкое мѣсто, то тя тамъ ражда тенденция за развиване на пипала въ околните тъкани. Ето нѣкои по-нови опити съ хидри.

1. Опит на Елфрида Муцъ^{*)}. Тя отстранява задната частъ на една хидра и на нейно мѣсто туря предната частъ на друга хидра съ главата и пипалата, при което главата е присадена върху мѣстото на раната (фиг. 1).

Тукъ влиза вече въ действие организаторскиятъ центъръ въ главата на задната половина. Подъ влиянието на този центъръ къмъ долния край на предния индивидъ се образуватъ шестъ пипала (фиг. 2). Скоро присадената задна половина се откъсва и става самостоятелна. И тогава остава предната половина съ две глави: отпредъ и отзадъ (фиг. 3).

Това не е естествено положение на организма. Затова той търси начинъ да се справи съ това положение и да възстанови нормалното.

^{*)} „Transplantationsversuche an Hydra mit besonderer Berücksichtigung der Induktion, Regionalität und Polarität“ отъ Elfriede Mutz въ спис. „Arch für Entwicklungsmechanik“, 121 томъ, стр. 210.

Това става така: въ срѣдата на тѣлото се образува стѣсняване и най-после тамъ се образува напрѣчна преграда. Следъ това долната хидра се откъсва, и дветѣ хидри се закрепватъ като самостоятелни индивиди.

При този опитъ виждаме много голѣма разумность. Когато организмътъ се намѣри въ положението да има две глави, той прибѣгва до най-разумното, до най-целесъобразното срѣдство, за да образува два индивида. Това е единичниятъ най-целесъобразенъ изходъ отъ създаденото положение.

Но по нѣкога при сжщо такъвъ опитъ процеситѣ въ организма се развиватъ въ друго направление:

Пакъ се образуватъ пипала на задния край на предния индивидъ подъ влиянието на организаторскитѣ сили въ главата на задния индивидъ. До тукъ имаме прилика съ предния случай, но отъ тукъ почва разликата: тенденцията за образуване на нова глава на аборалния полюсъ на предния индивидъ се прекъсва, и става следното: преградата между дветѣ присадени една на друга половини се премахва. Образуванитѣ нови пипала къмъ срѣдата на тѣлото заедно съ пипалата на предния край на задния индивидъ представляватъ едно увеличение на броя на пипалата. Тия пипала постепенно намаляватъ своя брой, като се сливатъ две по две съседнитѣ пипала. Така броятъ имъ става нормаленъ.

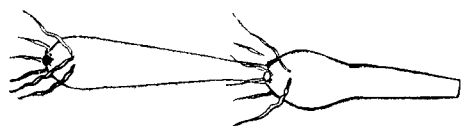
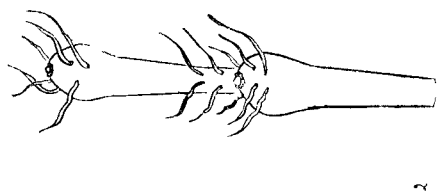
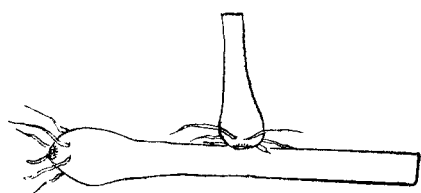
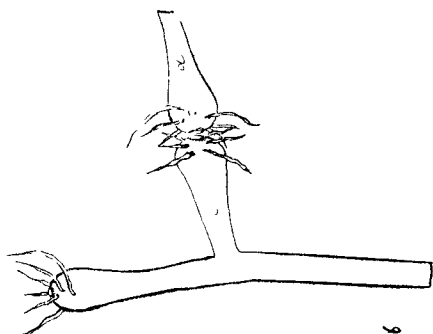
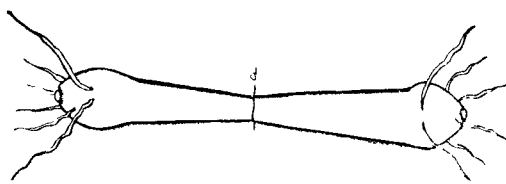
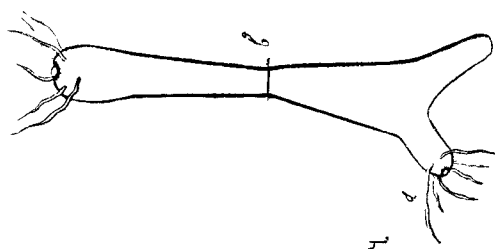
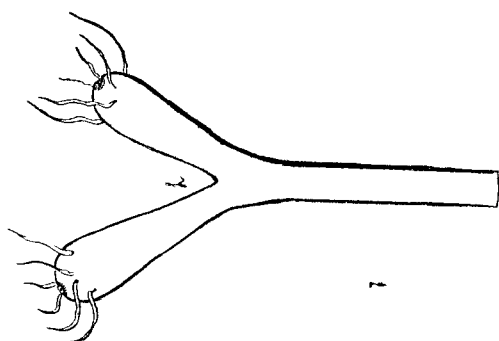
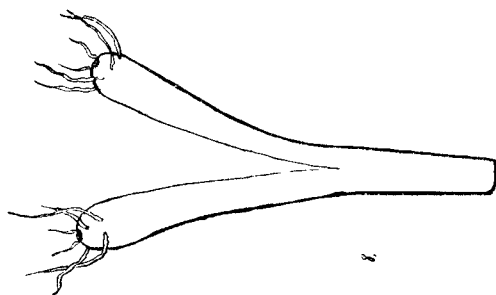
Презъ това време мѣстото, дето е главата на задната присадена половина се протяга малко на страни и образува нѣщо като самостоятелна глава съ пипала (фиг. 4). А останалата долна частъ на долната присадка почва постепенно да се резорбира отъ цѣлия организмъ и изчезва. Така получаваме единъ индивидъ съ две глави — на предния и задния край. После пакъ се образува преградна ципа и се откъсватъ двата самостоятелни индивиди.

2. Вецелъ презъ 1895 — 1898 г. е правилъ следния опитъ съ хидрата: той раздѣлилъ две хидри по на две половинки. Следъ това срастналъ дветѣ половинки, които носятъ главата, съ тѣхнитѣ аборални краища. После отстранилъ долната глава съ пипалата. Тогава организмътъ на мѣстото на откъснатата долна глава образувалъ кракъ, съ който се укрепилъ.

3. Кьолицъ въ 1911 год. е повторилъ опита на Вецелъ, само че оставилъ главитѣ на двата срастнати индивида, за да види, какъ организмътъ ще регулира нѣщата. Ето какво е станало: едната глава съ устата и пипалата постепенно се резорбирала и главата се превърнала въ кракъ, съ който животното секрепило за единъ подводенъ предметъ. Тукъ пакъ виждаме голѣма разумность. Тукъ регулацията е проявена много силно: въ интереса на организма главата се превръща въ кракъ.

4. Опитътъ на Елфрида Муцъ съ *Pelmatohydra*: Странично върху тѣлото на една хидра тя присажда долния край на друга хидра съ глава и пипала и то така, че главата е обвърната навътре къмъ мѣстото на присаждането (фиг. 5). По този начинъ и двата индивида сж поставени въ много трудно положение, съ което организмътъ се справя по следния остроуменъ начинъ:

Гостоприемникътъ на мѣстото на присаждането образува една издутость, която постепенно се удължава и става като единъ видъ

мостъ, чрезъ който се съобщаватъ двата индивида (фиг. 6). За образуването на този мостъ Елфрида Муцъ е наблюдавала премѣшването на клетки отъ тѣлото на гостоприемника навънъ. Това преселване на клетки, за да се образува мостъ, не може да се обясни механично. Тукъ виждаме проява на една разумностъ. Но съ това организмътъ още не се е справилъ съ трудното положение, въ което е поставенъ. Скоро на външния край на моста се образуватъ пипала. Присадката се откъсва и става самостоятеленъ индивидъ, който се прикрепява за нѣкой подводенъ предметъ. На върха на моста се образува уста съ вѣнецъ отъ пипала. Тогава се получава едно общо стѣбло съ два клона на горния край, и на върха на всѣки клонъ има по една глава съ вѣнецъ отъ пипала. (фиг. 7). Следъ това става нѣщо чудно и въ най-висока степенъ разумно. Мѣстото, дето се отдѣлятъ двата клона (L), постепенно слиза надолу, тъй че става като че ли надлъжно разцепване на трупа по цѣлата му дължина (фиг. 8). Най-после, когато това разцѣпване дойде до долния край на дръжката, и кракътъ се разцѣпва на две. Тогава получаваме два самостоятелни индивида.

Подобни опити съ хидри сж правени още по много други начини отъ Елфрида Муцъ и други биолози. Поуката отъ всичкитѣ опити е следната:

1. При опититѣ съ хидрата забелязваме действието на динамичния принципъ.

2. Забелязваме разумностъ въ резорбиране на известенъ брой пипала, когато тѣ сж станали излишни или непотрѣбни на организма.

3. По нѣкой пътъ намаляването броя на излишнитѣ пипала става не чрезъ резорбиране, но чрезъ сливане две по две на съседнитѣ пипала. Тукъ виждаме, какъ организмътъ за постигането на една целъ въ разни случаи прибѣгва до разни разумни сръдства.

4. Когато частъ отъ присадката е излишна или непотрѣбна за организма, той прибѣгва къмъ нейното резорбиране.

5. Когато е нужно да се образува нова частъ, нова тъканъ или новъ органъ въ дадена точка на тѣлото, то организмътъ преселва къмъ тая точка клетки отъ вътрешността на тѣлото.

Тукъ виждаме такива разумни процеси, които по никой начинъ не могатъ да се обяснятъ механически.

Значи разумността въ организма се проявява при всички възможни нови положения, въ които го поставяме.

По нѣкой пътъ целесъобразното реагиране на организма къмъ новитѣ условия се проявява по единъ съвсемъ неочакванъ, остроуменъ начинъ: когато при присаждането на двата индивида се получи едно общо стѣбло съ два клона и на края на всѣки клонъ по една глава съ вѣнецъ отъ пипала (фиг. 7), то вмѣсто да става надлъжно разцепване на тѣлото, за да се получатъ два самостоятелни индивида, почва съвсемъ друго нѣщо: точката на разклонението постепенно отива нагоре т. е. двата клона постепенно се сливатъ. Това сливане върви бавно отъ долу нагоре, до гдето двата клона станатъ на единъ и дветѣ глави се слѣятъ въ една глава. Сливането на дветѣ глави въ една става по много разуменъ начинъ: пипалата две по две се сливатъ, за да се намали двойно по-големиятъ имъ брой.

Съ такива и подобни опити биолозите се убеждават, че както произходът на целесъобразността въ организма, така и еволюционният процесъ се дължатъ преди всичко на единъ вътрешенъ разуменъ факторъ, който работи въ организма. Такива факти отварятъ нови хоризонти въ биологията, хвърлятъ голъма свѣтлина върху нашето познание на природата.

G. N.

Нѣколко думи за изобразителнитѣ изкуства

Изкуството, което може да се нарече радостъ на духа, родена при материалното осъществяване на едно съзерцание въ изобразителнитѣ изкуства, постига своята задача чрезъ разрешаване на пространствени проблеми. Една картина или една скулптора представляватъ една въодушевено пресъздадена действителностъ, въ която околото на единъ познавачъ открива идеята или копнежа на твореца. Интимната задача на една картина или скулптора е да ни възпита въ откриване идеитѣ, които животътъ влага въ всѣка форма. Истинскиятъ художникъ ни възпитава да откриемъ красота и смисълъ тамъ, където не подозираме, където околото на непробудения вкусъ би пробѣгнало безразлично и студено. Голѣмитѣ художници сж ни показали въ сжщностъ човѣка и природата, защото безъ тѣхъ ние едва ли бихме ги видѣли. Въ тѣхнитѣ картини и скулпторни творби, ние надникваме не само въ проблемитѣ на творцитѣ, но и въ собствения имъ животъ.

Наистина, природата е била и ще си остане първиятъ и най-голѣмъ учителъ на човѣка, но все пакъ ние всѣкога сме имали нужда нѣкой да ни разясни нейния животъ и чудесата, които се извършватъ непрестанно въ недрата ѝ. Така е и съ промѣнящата се и жива красота на тая природа. Художникътъ я вижда, претворява я и ни я поднася като лично видение, като интимна изживѣлица, въ която ние навлизаме съ цѣлата си душа. Освенъ тая красота, осъществена съ формата, багритѣ и пространството, което ги обвива, художникътъ ни дава една идея — той ни води и говори съ картината си за нея така, както единъ познавачъ на нѣкоя мѣстностъ ни води презъ непроходимитѣ гори и планини на многообразната природа.

Една отъ най-характернитѣ и забележителни особености на изобразителното изкуство е, че то е най-щастливо по отношение дълговѣчността на своя животъ. Днесъ ние знаемъ, какъ сж мислили и какъ сж гледали на човѣка и природата художниците, съвременници на фараонитѣ, или по-после въ прекрасния цвѣтежъ на елинското изкуство и въ всички, всички времена, отъ които сж останали камъни и краски. По тия камъни, скрити въ пазвнтѣ на земята и извадени отново, още трепти живиятъ пулсъ на едно чувство, на едно човѣшко сърдце, което отдавна е станало на прахъ. Ние знаемъ знака, смисъла и стремежитѣ въ цѣла една епоха, защото, ако хората и епо-

хитъ сж залъзли задъ хоризонтитъ на времето, изкуството не е залъзло, както никога не залъзва живата душа на свѣта. То още ни говори и ще говори и на идващитъ следъ насъ.

Ако хората знаеха, какъвъ неразрушимъ мостъ въ вѣковетъ и каква жива спойка между хората е изкуството, каква гордостъ е то за човѣка, тѣ не биха правили нищо друго освенъ да го поощряватъ съ всички сили, съ всичката настойчивостъ и енергия, похабявана често въ съвсемъ други и безплодни пѣтища. И ако нѣкога чуete да се каже, че нѣма нужда отъ изкуство, знайте, че тамъ е блато на разтление, кждето не достигатъ освежаващитъ и обновителнитъ струи отъ слизащитъ потоци на духа.

Пластичнитъ изкуства и творби сж смразени ясновидения на една творческа душа. Въ тѣхъ художникътъ спира вървежа на собствения си животъ, подарява своето време и изоставя себе си, за да потъне въ родилнитъ мжки на изобразяването, за да ни поднесе частица отъ вѣчното. Едно кѣтче отъ свѣта, въ което се е осъществило нѣщо голѣмо и сѣдбоносно, за творческото съзнание придобива свое собствено безсмъртие. Това кѣтче отъ свѣта, отрѣзано отъ останалата действителностъ, става частица отъ споменитъ, по които се чете възходътъ на човѣка и човѣшката общностъ. То е история на развитието, защото тризмѣрната вещественостъ крие въ себе си частица отъ единъ човѣшки погледъ, следователно кѣсче отъ единъ животъ.

Една отъ грѣшкитъ, които често правятъ нашитъ съвременни художествени ценители е, че тѣ се спиратъ твърде много на стила, маниера, рисунъка и колорита, а твърде малко върху изобразената и загатната идея на едно художествено произведение. Съ други думи, повече на външния ефектъ, отколкото на това, което е нарисувано и изваяно. Такова едно отношение къмъ художественитъ творби показва и отношението къмъ проблемитъ на изкуството. Това е изхабяване на вътрешния художнически потенциалъ за смѣтка на външнитъ сръдства, които не сж целъ на никое изкуство. Когато едно художествено произведение се цени само поради неговитъ външни достоинства, това е признакъ за обединяване на духа. Вземете коя да е художествена критика отъ наше време и ще останете изненадани отъ това, колко много мѣсто е отдѣлено за стила, маниера и багритъ и колко малко за художническия трепетъ въ процеса на творчеството. То е все едно, да застанемъ предъ статуята на нѣкои отъ великитъ и безсмъртни творци — предъ Венера отъ Милосъ, предъ статуята на Мойсея, или предъ нѣкоя архитектурна ценностъ и да се заемемъ съ анализъ на камѣнитъ, отъ които сж тѣ изваяни. Предназначението на художествената творба е да ни пренесе до красотата, до естетичното хрумване, до можеството, до нѣжността или любовта, а не до стила на единъ художникъ и до неговитъ изразни сръдства. Маслената картина, акварелътъ, графиката или скулпторната творба, трѣбва да ви завладѣе съ лѣхачата отъ нея могща сила на художествения говоръ, тя трѣбва да влѣзе въ светая светихъ не съ багритъ, съ чертитъ, съ ръста, или съ контуритъ, а съ своята мистична сила, изъ която е родена. Движението, което е замръзнало за мигъ, да се събуди въ васъ, да продължи въ следнитъ минути, въ днитъ, въ годинитъ и вѣковетъ. Такава сила въ творбитъ си може да вложи само художникътъ, който обича истината,

който има любовъ въ свѣта, къмъ хората и къмъ своята творба, художникътъ, който живѣе съ трепетитъ на висшия животъ. Днесъ мнозина рисувачи се наричатъ художници, но тая лъжа се разобличава въ съзнанието на тия, които гледатъ съ просвѣтено духовно око на творбитъ, които иматъ изработенъ вкусъ къмъ истината. Вѣрно е, че не се става майсторъ преди да си научилъ всички сръчности, но не и всѣки, който ги притежава, става такъвъ. Може да познавашъ линейната и въздушна перспектива, може да си отличенъ рисувачъ и колористъ, може ржката ти да прави музикални линии, но това, което създава художникътъ творецъ, то е богатството на неговата душа, която търси сръдства сама да се прелѣе въ творбата. Въ тревогата на едно художествено търсене гениалниятъ майсторъ понѣкога е небреженъ и въ рисунъка и въ изискаността на нѣкои подробности, но той остава все пакъ завладѣващъ и силенъ, защото е вѣренъ на себе си и на истината. Ако нѣкога единъ художникъ събере въ едно всички тия качества, това би билъ единъ рѣдкъ случай на съвършенство, но ние всѣкога предпочитаме могъществото на идеята предъ голото и смѣшно съвършенство на изразното сръдство, задъ което нѣма дълбочина, нѣма копнежъ къмъ вѣчната истина.

Теодоръ Хайнрихъ Майеръ

Атлантида

Както отдѣлниятъ човѣкъ, така и човѣчеството е запазило единъ тжженъ копнежъ за своята младостъ, когато всичко, което днесъ е велико, нѣкога бѣ само една пролѣтна пжпка. — Отъ тукъ легендитъ за рая, за златния и сребърния вѣкъ, отъ тукъ и блѣсъкътъ, съ който найстарата традиция заобикаля Атлантида, потъналата земя на първитъ хора.

Единственото обстойно изложение за изгубения континентъ, което произтича отъ древността, намираме у Платона, който го е получилъ отъ ржцетъ на своя дѣдо — Солонъ. Солонъ пѣкъ научилъ приказната вестъ отъ египетски жреци. —

Земята бѣ благословена, горитъ даваха благородно дърво за великолепни сгради, диви и питомни животни живѣха тамъ на голѣми стада, всичко ухаеше отъ аромати, каквито земята произвежда отъ корени, треви, цвѣта и плодове. Доброволно предлагаше тя всичко, отъ което хората имаха нужда. Никой отъ обитателитъ не ядѣше живи същества. Тѣ докараха своята страна до най-голѣмъ разцвѣтъ, изкопаха голѣми канали, построиха прекрасни дворци и единъ чуденъ храмъ въ честь на Посейдона, по името на когото нарекоха своя островъ Посейдония. „Градътъ на стотъ златни порти“ бѣ тѣхна столица, кжжитъ строеха отъ цвѣтни камъни, голѣми градини канѣха къмъ почивка и разходки, многобройнитъ студени и топли извори бѣха каптирани. Край морето възникнаха голѣми пристанища, неброени кораби влизаха тамъ и излизаха. На северъ страната бѣ запазена отъ една планина съ диво величие. Стичащитъ се отъ тия планини води бѣха събирани въ огромни басейни, които даваха възможностъ за втора жетва презъ лѣтото. Безъ

брой щастливи хора живѣха тамъ и благодарѣха на боговетѣ, които имъ бѣха изпратили такава милостъ.

Свещени закони уреждаха отношението на десеттѣ царе помежду имъ и къмъ тѣхния началникъ, съответниятъ първороденъ отъ рода на Атласа. Сжщата справедливостъ свързваше и царетѣ съ тѣхнитѣ поданници. Кротки и разсѣдливи бѣха хората, честни и благородни; ценѣше се само личната способностъ, а не богатството, което се падаше всѣкому безъ трудъ; изобилието не ги караше да се забравятъ, тѣ знаеха, че тѣхниятъ имотъ можеше да вирѣе само при взаимна любовъ и че завистъта и егоизмътъ ще унищожатъ всичко.

И докато божествената искра горѣше въ тѣхъ, тѣ не се отклониха отъ пътя на добродетелитѣ.

Платонъ само намеква съвсемъ накратко, че по-късно тѣ сами пожертвуваха най-добрата частъ отъ своя характеръ и привлѣкоха наказанието на боговетѣ върху себе си. „Настѣпиха страшни земетръси и наводнения и въ продължение на единъ лошъ день и една сѣдбоносна нощъ островътъ ведно съ цѣлото крамолно племе изчезна въ морето“.

Така разказва прочутото, често цитирано изложение на Платона. — Най-често обаче, се приемаше мнението на Страбона и Плиния, и Атлантида се обявяваше за приказка.

Но загадката би била още по-голяма, ако Платонъ бѣше съчинилъ само една приказка, тъй като модерното изследване потвърждава и доказва сѣществуването на Атлантида.

Английската експедиция Challenger презъ 1872 г. — 1876 г., едновременно опериращата германска експедиция „Gazelle“ и американската експедиция „Dolphin“ установиха единодушно, че отъ дълбочинитѣ на Атлантическия океанъ, приблизително успоредно на Кордилиеритѣ, се издига единъ гребенъ, който започва отъ южния връхъ на Гренландия и достига до острова Тристанъ да Куна и тамъ се разширява и снѣшава. Тая планина изпъква срѣдно 3,000 м. по-близо до свободната повърхностъ, отколкото околнитѣ площи. — Пресметанията показаха, че при едно пълно изплаване на Атлантида, нейнитѣ планини биха достигнали една височина повече отъ 9,000 м.

Въ тая подморска страна планини, хълмове, долини и равнини се смѣняватъ съ такова разнообразие, каквото не се намира никога при едно старо морско дъно, а само при земна покривка, която е потънала въ морето преди геоложки съвсемъ кжсо време. Измѣрванията при поставяне на кабела на около 200 мили на северъ отъ Азорскитѣ острови установиха тамъ едно формално разкжсване на почвата; намѣри се освенъ това лава, която може да се е втвърдила само при свободенъ въздухъ, не обаче при отсъствие на въздухъ подъ натиска на единъ воденъ стълбъ отъ 3,000 м. височина.

Не по-малко убедителни доказателства отколкото изследванията на морското дъно, ни дава археологията за сѣществуването на Атлантида. Споредъ последнитѣ разкопки въ Юкатанъ трѣбва да се приеме като напълно доказано, че срѣдноамериканската, египетската и старогръцката култури, както и открититѣ отъ нѣмския изследователъ, Фробениусъ остатѣци отъ култура въ Йоруба на Гвинейския заливъ сж само потомци на прастарата Атлантска култура, насадени въ колонии на атланцитѣ и запазени тамъ следъ потъването на майката-земя,

Отдавна бѣ известно, че формата на черепа на караибитѣ и на гуаранитѣ, живѣещи въ Бразилия, показватъ забележителна прилика съ формата на главата на измрѣлитѣ първични жители на Канарскитѣ острови, на гуанакитѣ, както и съ оная на туарегитѣ и берберитѣ, което дава да се заключи за единъ общъ произходъ.

Когато испанцитѣ стѣпиха въ Сръдна Америка и Перу, тѣ срещнаха тамъ за тѣхно най-голѣмо очудване познати религиозни символи и обичаи: кръстъ, кръщение, изповѣждане, опрощение и една церемония, подобна на Тайната вечеря, образа на девствената Божия майка, картини за Адама и Ева, за грѣхопадението съ ябълка и змия — дори тамъ познаваха нѣщо като скиния.

Висшиятъ, невидимъ и безплътенъ и следователно никога не изобразяванъ Богъ се казваше Тео или Зео, което отговаря буквално на Теосъ и Зеусъ на гръцитѣ. На санскритски тоя богъ се казва Диасъ, при келтитѣ Тиакъ, и еврейското Jah-ve напомня последнитѣ въ своята първа сричка. Може ли да се обясни едно такова сходство иначе, освенъ съ допускането, че религията на всички тия народи произлиза отъ религията на единъ първиченъ народъ, отъ който тия народи произхождатъ?

Но има и нѣщо още по-убедително: прочутиятъ астрономъ и географъ Птоломей, създателъ на Птолемеевата система, който живѣеше около 140 год. преди Христа въ Александрия, дава въ своята „География“ старо арамейски имена на градове, нѣколко отъ които сходятъ буквално съ такива отъ Сръдна Америка.

Староарамейски

Сръдноамерикански

Chol	—	—	—	—	—	Cholula
Coluan	—	—	—	—	—	Colua-can
Zuivan	—	—	—	—	—	Zuivan
Cholima	—	—	—	—	—	Cotima
Zalissa	—	—	—	—	—	Chalisko

Тукъ нѣма вече съмнение, че изселницитѣ отъ Атлантския континентъ сж трѣгнали къмъ изтокъ и къмъ западъ и съгласно древния обичай сж дали на новитѣ селища имена на градоветѣ на своята родина.

Езикътъ на майтѣ въ Юкатанъ е, впрочемъ, споредъ твърдението на неговия най-добъръ познавачъ, французина Лео Плонжонъ, така приличенъ на гръцкия, щото една трета може да се нарече чистъ старогръцки. По-нататъкъ, 13 букви отъ азбуката на майтѣ сж образувани напълно аналогично на съответнитѣ египетски йероглифи. Пакъ се налага общото начало — Атлантида!

Сега вече не се очудваме, че старитѣ предания на мексиканцитѣ говорятъ за „бѣли богове“, следователно великолепни хора съ бѣлъ цвѣтъ на кожата, които сж дошли отъ изтокъ, отъ Атлантида. Нали испанцитѣ бѣха поздравени като бѣли богове, които се връщатъ наново.

Презъ 1923 год., американската експедиция, изпратена за изследване на развалинитѣ въ Chichen-Itza, намѣри тамъ единъ сфинксъ, еднакъвъ въ всички подробности съ неговитѣ египетски подобия, като пазителъ на единъ гробъ. Надписътъ върху гроба потвърждаваше онова,

което Лео Плонжонъ бѣ научилъ още по-рано отъ Троанския ръкописъ: първото заселване на Египетъ е станало отъ потомците на атлантите, но не по прѣкия пътъ, а откъмъ страната на майтѣ. Тѣ сж отплували отъ западния брѣгъ на Сръдна Америка презъ Тихия океанъ и достигнали до източния брѣгъ на Африка, отъ дето проникнали презъ Абисиния въ долината на Нилъ. Нѣколко стотини години следъ това заемане на Египетъ, въ Юкатанъ владѣлъ царь Кохъ, който споредъ тогавашния обичай билъ ожененъ за сестра си Моо. Единъ по-младъ братъ — Аакъ се разбунтувалъ противъ двамата, победилъ Кохъ и го убилъ. Моо накарала да построятъ на убития съпругъ мавзолея съ сфинкса и тогава избѣгала на изтокъ, за да достигне острова Му. Но тя не е намѣрила тоя островъ и продължила все по-нататкъ и така стигнала най-после въ Египетъ, дето издигнала на любимия надъ всичко съпругъ още единъ вторъ, по-грандиозенъ паметникъ—сфинкса отъ Гизехъ. Тамъ тя била любезно приета и египтянитѣ сж я нарекли Исимъ, т. е. сестричка.

Исимъ звучи вече почти като Изисъ и цѣлата история на царицата Кохъ е идентична съ мита за Озирисъ, Изисъ и Сетъ, който сжщо убива своя братъ Озирисъ.

Въ една забележителна статия на „New York American“ отъ 20. X. 912 год. д-ръ Паулъ Шлиманъ, внукъ на Хайнрихъ Шлиманъ, съобщава непознати досега резултати отъ изследвания на своя дѣдо, които се отнасятъ до Атлантида.

Шлиманъ намѣрилъ презъ 1873 год. въ Хисарлъкъ (Египетъ) единъ бронзовъ сждъ, който носѣлъ надписъ: „Отъ царь Кроносъ на Атлантида“. Той съдържалъ глинени парчета съ надраскани рисунки, своеобразни монети и малки предмети отъ вкаменели кости. Десетъ години по-късно той видѣлъ въ Парижъ, въ сбиркитѣ на Лувъра, между мексиканскитѣ находки отъ Тиахуанака глинени парчета отъ съвсемъ сжщата форма, а сжщо и съвсемъ подобни предмети отъ вкаменели кости. Не само голѣмината и формата сж били еднакви, както и орнаментитѣ, но и химично глината била идентична съ оная отъ Хисарлъкската урна. Монетитѣ, които сж се съдържали само въ тая урна, сж били направени отъ една сплавъ отъ платина, алуминий и медъ, каквато не се намира никжде другаде въ свѣта — понятно, тъй като платината е известна едва отъ 16. вѣкъ, а алуминиятъ — едва отъ 1827 год. Колко опитенъ въ металургичнитѣ процеси трѣбва да е билъ народътъ, който е изработилъ тия монети; само на атлантите може да се припише една толкова висока култура.

Забележително е, че всички пресмѣтания, построени върху най-различни извори, опредѣлятъ епохата около 12,000 години преди Христа като време на потъването на острова.

Странно е, че най-точнитѣ данни върху Атлантида идватъ отъ окултни източници, и тая история, която обхваща три милиона години, е безъ празнини. Споредъ тия данни, атлантите, които на земята сж били наследници на лемурийцитѣ, сж дали 7 подраси: тѣ сж се смѣнявали една друга въ владѣнето на Атлантида, която достига своя най-голѣмъ разцвѣтъ при третата подраса — толтеkitѣ. Разправя се сжщо за изобретения, които атлантите сж притежавали въ много по-голѣмо съвършенство, отколкото ние.

Каквото и да се е писало върху атлантската проблема, ядрото, около което се групират мислитъ на пишещитъ, е истина!

Сигурно е, че само десетилѣтия ни дѣлятъ отъ времето, когато ще извадимъ отъ морското дъно истински остатъци отъ „Града на стотъ златни порти“ и отъ другитъ столици на Атлантида. — Налѣгането въ дълбочинитъ, което засега изглежда непреодолимо, ще съумѣемъ да надхитримъ, и техниката, гаранция за невъобразимо бждеще величие, ще ни върне тогава и въ страната на нашата младостъ, въ родината на всички ни, ще ни донесе пакъ изгубенитъ реалности, за да върваме въ тѣхъ.

Атлантида трѣбва да е съществувала, иначе ние не бихме могли да копѣемъ по нея!

Съкратенъ преводъ отъ нѣмски — П. М-въ.

Г. Тахчиевъ

Силата на положителното

Има една религия въ свѣта, която важи за всички хора, и която всѣки може да опита. Тя е да бждемъ положителни! Да мислимъ, да чувствуваме, да говоримъ и вършимъ само положителни нѣща.

Въ основата на цѣлото Битие и човѣка лежи разумността, доброто и красотата. Когато виждаме въ всичко около насъ и въ себе се тѣзи положителни качества, ние се развиваме правилно.

Който мисли положително, той говори и постѣпва положително.

Какъвто е речникътъ на човѣка, такъвъ е и животътъ му, таква сж и приятелитъ му, такива сж и постиженията му.

Единъ древенъ мъдрецъ е казалъ: „Кажи ми две думи, за да ти кажа, какъвъ си“. Къмъ това може да се прибави: Кажи ми, какви мисли изпълватъ ума ти и какви чувства сърдцето ти, за да ти кажа, какво ще излѣзе отъ тебе.

Стой далечъ отъ човѣкъ, който гледа отрицателно на живота, който вижда само лошото.

Човѣкъ, който вижда въ всичко, което става въ живота, добрата страна, той е не само добъръ, но е и уменъ, има права мисль; на такъвъ човѣкъ можешъ да разчиташъ. Такова хора сж най-ценнитъ приятели.

Не трѣбва да бждемъ слѣпи за злото, за лъжата и несвършенното въ живота, но трѣбва да виждаме въ всѣко несвършенство добрата страна, да го осмисляме.

Ако не ти върви въ живота, започни да виждашъ само доброто въ хората.

Ако е разклатено здравето ти, изпълвай ума си съ положителни мисли, мисли за здравето.

Положителното гледане на живота е цѣръ противъ всички физични и психични болести. Нужно е само да направи опити, за да се увѣри човѣкъ въ силата на положителната мисль.

Любомили

Въ свѣтлината на Учителя

Голѣмината на видимия хоризонтъ зависи отъ височината, на която сме се качили.

Мнозина днесъ стоятъ въ долините и отричатъ най-разпалено това, което виждатъ тия, които сж по върховетъ.

*

Какъвъ банкеръ може да бжде тоя, който не разпознава монетитъ и предпочита фалшивитъ предъ истинскитъ? А такива днесъ се срѣщатъ на всѣка крачка. Най-често сега хората обосноваватъ живота и дѣлата си на такива именно недействителни или скоропреходни ценности.

*

Всички бихме счели за безуменъ актьора, който би забравилъ собствената си жена и би тръгналъ съ една партньорка отъ пиесата, която играе на сцената само за това, че тамъ ролята е била такава! А сега колцина правимъ сжщото — забравили Божественото, ние тръгваме подиръ временни цели въ живота си и после се оплакваме отъ несполукитъ си, на които предварително сме се обрекли, щомъ сме предпочели сѣнкитъ предъ сжщността.

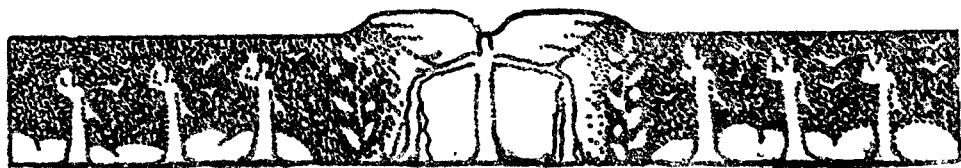
*

Свещена храна е тая, която си изялъ вече — тя може да ти даде силата си. Свещена Истина е тази, която си разбралъ и приложилъ въ живота си. Свещенъ Пътъ е тоя, по който вървишъ. Други пѣтища може да има много, но въ момента тѣ нѣматъ значение за тебе.

*

Обикновено казватъ, че този или онзи ще решатъ хода на събитията, като че ли нищо свѣрхчовѣшко не взима участие въ нареждане на тия събития. Теоритически мнозина признаватъ Бога; практически грамадното мнозинство го изключва отъ разсжжденията си и обясненията на всѣкидневния животъ.

И може би затова ние сме свидетели на интересни исторически парадокси: най-голѣмитъ пасифисти отварятъ войни, а най-голѣмитъ военюлюбци сж принудени да сключватъ миръ! Не е ли това единъ апелъ на действителността къмъ нашето съзнание — въ това противоречие да видимъ нѣщо надчовѣшко, което фактически дирижира общия животъ?

ИЗЪНАШИЯ ЖИВОТЪ

Б. Боевъ

Първият ден на пролѣтѣта на Изгрѣва

Днесъ е първият ден на пролѣтѣта. Млада, сочна трева покрива полянката, но цѣла Витоша е още въ свѣтлата си одежда. Изтокъ е чистъ и свѣтълъ и предвещава хубавъ день. Въ въздуха се чувствува приливътъ на животворната прана. Пжикитъ по дърветата съ радостенъ трепетъ очакватъ да се отворятъ и да разкриятъ на свѣта богатствата, които сж изработили.

Една неуловима музика се носи изъ въздуха, музика, която иде отъ цвѣтѣта, тревитъ, дърветата, планинитъ! Въ аромата на цвѣтѣта, въ бръмченето на мушичкитъ, въ пѣнието на птичкитъ, въ лѣхането на вѣтреца, въ синия цвѣтъ на небето, въ движението на лекитъ, свѣтли облачета, въ свѣтлината на хорскитъ лица се чувствува радостѣта на земята, която се събужда.

Паневритмията почва на Изгрѣвската полянка. Тя е тѣй свежа и радостна, както всички тия, които днесъ ѝ гостуватъ. Беседата на Учителя е свършена. Тия ритмични игри съ красивъ езикъ ни говорятъ за вѣчния пжтъ, по който върви човѣшката душа, за да осмисли свещенитъ си копнежи.

Ето, почва първото упражнение „пробуждане“. Човѣшката душа, която дълго време е живѣла въ свѣта на илюзиитъ и преходното, се пробужда и съзнава великото си предназначение, светитъ си задачи. Съ това упражнение сжщевременно се праща въ свѣта зовъ на пробуждане за вѣчнитъ истини, които сж писани съ неизличими букви въ глѣбинитъ на всѣка душа, пробуждане за великата красота, която пълни живота, за новия животъ на братство, който иде на земята!

Следъ това идатъ плавнитъ движения на „примирението“. Пробудената душа възстановява своитъ хармонични връзки съ всички сжщества. Тѣ сж близки за нея. Тя иска благото на всички сжщества. Въ всички тя намира красота и висшъ смисълъ. Това упражнение сжщевременно е пращане въ свѣта на идеята за примирението: всички души да си простятъ една на друга, като познаятъ, че въ всички живѣе чистото и светото и затова всички сж достойни за любовъ и обичъ!

Третото упражнение е „даване“. Човѣшката душа търси висше осмисляне на своя животъ, като раздава себе си на другитъ. Тя разбира, че само слугуването, животътъ за другитъ е изворъ на истинска радостъ, че само това дава пълнота на живота. Това упражнение сжщевременно е пращане въ свѣта идеята за самоотричането, за великата жертва, чрезъ която човѣкъ полага душата си, за да я намѣри

пакъ, жертвува всичко, за да получи всичко и стане отъ новитѣ хора — братъ на всички сѣщества!

Когато това съзнание озари човѣшката душа, създаватъ се условия за нейното възлизане въ красивия пѣтъ на възхода.

Следъ това иде „отварянето“. Човѣшката душа е вече силна да отстрани всички препятствия, които срѣща по своя пѣтъ. Тя строшава всички вериги, които сѣ я оковавали до сега и добива своята свобода. Същевременно това упражнение е зовъ къмъ всички обременени, отеготени и уморени души да извикатъ къмъ борба всички сили на своя духъ и да знаятъ, че има въ тѣхъ нѣщо непобедимо и неуязвимо, което е въ сила да преодолѣе всички препятствия. Това упражнение е зовъ къмъ всички души за победа и освобождение!

После иде „плѣскането“. Това е радостта на освободената душа, която съ хиляди години е живѣла въ тъмни подземия, въ ограничения и робство. Същевременно това е радостната вестъ до всички души, че близо е зората на новия день, че близо е излизането отъ тъмнитѣ тунели на слънчеви, засмѣни полянки. Това е радостната вестъ, че нощта е къмъ края си. Това е зовъ къмъ всички души да напуснатъ всѣко обезсърдчение и обезвѣряване, защото велики богатства, опредѣлени за човѣшката душа преди създаването на свѣта, ще ѝ бждатъ повѣрени.

Човѣшката душа чрезъ своето пробуждане и освобождение пречиства, преобразява и подчинява всичко нисше въ себе си и така добива всички условия и възможности за постижения и придобивки. Това последното е именно изразено въ упражнението „летене“. Това същевременно е пращане въ свѣта на идеята за красотата на новия день, който иде!

Човѣшката душа въздиша за дълго очаквана пролѣтъ. Тя ще дойде тѣй сигурно, както иде всѣка година външната пролѣтъ. Когато цвѣтята отново зацвѣтятъ въ градината на човѣшката душа, пролѣтъта е дошла. Когато ледениятъ студъ въ човѣшката душа се смѣни съ топлината на любовта, пролѣтъта е дошла. Когато кристалнитѣ ѝ струи протечатъ презъ човѣшкитѣ сърдца, пролѣтъта е дошла. Когато сълзитѣ за винаги изчезнатъ отъ човѣшкото лице, пролѣтъта е дошла.

Пролѣтъта, която иде всѣка година, ни казва: „Азъ идвамъ, за да ви напомня за другата пролѣтъ, която вашата душа очаква. Тя е моя сестра. Тя е тѣй близо вече до васъ!“

Лицата на всички, които сѣ въ живия кръгъ на паневритмията, сѣ озарени отъ предчувствието на новото, което иде. То иде като слънчевъ изгрѣвъ, като нова свѣтлина въ ума, като радостъ въ сърдцето, като любовъ въ душата и като сила въ човѣшкия духъ. То иде да внесе доброта, справедливостъ, красота и разумностъ въ свѣта. То иде да обедини всички хора, да ги слѣе въ едно велико цѣло.

Всѣка пролѣтъ

Всѣка пролѣтъ, когато се топятъ снѣговетъ, въ сърдцето си усѣщамъ кротката радостъ на живота, която се струи отъ сърдцето на свѣта.

Всѣка пролѣтъ, когато чуя гласа на пробуденитъ води, азъ си спомнямъ за обещанието, което Господарѣтъ на времената даде на човѣцитѣ, че ще настѣпи день, когато ледоветъ ще се стопятъ и хората ще се погледнатъ ведро усмихнати подъ лазурния куполъ на дълбокото небе.

Всѣка пролѣтъ, когато слънцето пробие облацитѣ и по пѣтищата се втурватъ веселитѣ ликуващи деца, азъ усѣщамъ, какъ се връща моето отминало детство, защото макаръ по коситѣ да сж цѣвнали кѣснитѣ вишневи цѣтове, сърдцето е все още младо и наивно както нѣкога.

Дали, наистина, е отминала пролѣтъта на моя животъ? Не съмъ ли азъ сжщото онова дете, което нѣкога се събуждаше отъ майчиния зовъ, да види ятата на идващитѣ щъркове? Какво значатъ годинитѣ за тоя огненъ сждъ, въ който Богъ е оставилъ частица отъ своето безсмъртие?

Какво да сторя, щомъ въ кѣсния срѣднощенъ вѣтъръ азъ чувамъ сжщитѣ мелодии, които нѣкога ме пробудиха отъ моя сънъ и после Неговия гласъ — като тиха флейта въ ранната утрина.

Всѣка пролѣтъ, когато снѣжната планина се залѣе съ руменитѣ багри на изгрѣвната свѣтлина, въ мене трепва нѣщо свято, защото предъ очитѣ ми застава неизвѣрвѣниятъ пѣтъ за бѣлата планина на духа, кждето множеството се слива съ Великото Едно.

Всѣка пролѣтъ за мене е свидетелство за безсмъртието на свѣта, на природата и на човѣшката душа.

Всѣка пролѣтъ е кжсче отъ безкрайната радостъ на Всемира!

Б. К. Б.

Поеми

Свѣтлиятъ мигъ

Планинското езеро блѣстѣше като скжпоцененъ камъкъ въ короната на нѣкой приказенъ царъ. Вечерното сияние на слънцето багрѣше гладката му поврхностъ и последнитѣ слънчеви лжчи играеха чудновати игри. Милионни трептения се гонѣха вихрено и лудо. Вълшебниятъ танцъ на малки феи привличаше моитѣ очаровани очи. Спрѣхъ се на брѣга и дълго гледахъ свѣтлия ликъ на дивното езеро. Времето бързо летѣше и азъ искахъ да отнеса отломка отъ неговия скритъ животъ, скжпо зрѣнце отъ неговата заключена мждростъ. Наведохъ се надъ него и моитѣ очи засноваха по бистритѣ му струи.

— Кжде течеха тѣ? Накжде отиваха и какво гонѣха тѣзи чисти води?

Планината упорито мълчеше; планинското езеро тихо си пѣеше своята сладка пѣсенъ. Незнаенъ гласъ ме попита:

— Кжде отивашъ ти? Какво гонишъ ти, човѣче, по твоя земенъ пѣтъ?

— Азъ живѣя на тая земя, азъ съмъ мѣничка рѣка, мѣничка артерия по нейната снага и гоня океана; пѣтникъ съмъ по незнаенъ и труденъ пѣтъ, — отговорихъ азъ.

Езернитѣ води тихо шумѣха и тѣхниятъ ромонъ стигна до моитѣ уши:

— Моитѣ води текатъ надолу по прашнитѣ и каменливи пѣтища, по които пѣтуватъ децата на майката-земя. Моитѣ свежи и чисти води измиватъ изранени нозе и освежаватъ пламнали чела. Моитѣ чисти води носятъ ценния даръ на Неговата мъдростъ и топлата благословия на Неговата любовъ, която трепти въ всѣка моя капка, блѣснала като елмазено зрънце.

Планинското езеро въ мигъ се превърна въ огромно слънчево око; снѣжното чело на планината се оглеждаше въ кристалнитѣ води, които морно дишаха.

Възвихъ по планинската пѣтека и се спуснахъ надолу при моитѣ братя, нѣжно приласкала въ сърдцето свѣтлия мигъ, който ми дариха езернитѣ води.

II. Моята душа

Азъ нѣмамъ нищо, което да се равни на земно богатство. Пѣтникъ съмъ по незнайни морета и цѣлото ми богатство е една мѣничка лодка, съ която ми предстои дълъгъ и труденъ пѣтъ. Никой на тая земя не ме познава и не подозира незнайната целъ, която гоня азъ — пѣтникъ по широкитѣ морета.

Пѣтувамъ день и нощъ безъ отдихъ и безъ покой. Морскитѣ вълни ме тласкатъ по всичкитѣ страни на развълнуваното море и незнайно чудо само ме спасява отъ страхотнитѣ бури, които се извиватъ надъ менъ.

Какво дира по тѣзи безкрайни морета? Кое ме тласка къмъ пезнайни и далечни брѣгове? Пѣтувамъ день и нощъ безъ отдихъ и безъ покой. Само азъ зная, какво дира по незнайнитѣ морета и страни. Азъ дира пѣтъ къмъ моята родина, азъ дира свѣтлата слънчева пѣтека, която прекосява разярения океанъ, кждето снѣжни виелици се извиватъ надъ скалисти северни брѣгове. Тая свѣтла улица води къмъ моята слънчева родина, къмъ моята блѣнувана страна. Тя е тамъ, азъ я виждамъ нестѣпкана отъ човѣшки кракъ, невиджана отъ човѣшко око. Моята незавладѣна родина, моята неоткрита страна, братя, моята слънчева страна, моята душа . . .

Азъ искамъ да живѣя подъ нейнитѣ мощни криле.

Азъ искамъ да слушамъ нейната свѣтла и топла речъ.

Азъ искамъ да гледамъ нейната чиста красота, на моята родина — душа.

Д. Антонова

ПТИЧКА

Висинитъ тя избира,
че намира
тамъ просторъ и свѣтлина
за сърдцето
и за свойтъ пѣсни златни
въвъ небето
миръ, просторъ и тишина.

Съсъ зората, росни капки
що излива
по цвѣтя и стѣбълца,
свойтъ пѣсни
диамантни тя излива
и налива
въ ожаднялитъ сърдца.

Въвъ безкрайни, сини, чудни
въвъ лазурни,
необятни глѣбини,
ту се гмурне,
ту изплава и запѣва
нови пѣсни
въ нови чисти ширини.

И е волна тая птичка,
и въ мъглата
тя подхвърква и лети.
Щомъ запѣе,
я пилѣе. — Тя въвъ бури
и въ лазури
само пѣе и лети.

ИМПРЕСИЯ

Падагъ нѣжни, теменужни сѣнки въ тихъ вечерень часъ,
отзвучаватъ въ тишината стѣпки сребърни на здрачъ.
Уморенъ деньтъ се скрива тамъ задъ сини планини
и очитѣ се заглеждатъ въ мълчаливи далнини.

Пада сѣнка и въ сърдцето и по неговия пѣтъ
отминаватъ много трѣпки — грижи, радости и скръбъ.
День следъ день изплитатъ низа, тя извила своя край,
а сърдцето още дири нѣкога изгубенъ рай.

Вѣчно тия сини хоризонти
и простори необзирни,
низъ които погледа неспирно
лута се и нѣщо дири.

Вѣчно тая жажда, тоя устремъ
по великото въ живота —
една властна и красива тайна
за душата на човѣка.

Спиратъ ли за мигъ единъ звѣздитѣ
свѣтлия си пѣтъ въ небето?
Или може нѣвга да помръкне
и надеждата въ сърдцето?

S.

Радостта на първия мигъ

Моето вътрешно небе е ясно, озарено отъ една свѣтлина, която
сочи моя пѣтъ.

Ето, следвамъ неотклонно пѣтя, който Ти си ми начерталъ презъ
вѣковетѣ, и не питамъ, где съмъ се лутала до сега.

Защото искамъ за дълго да задържа въ душата си като въ
тихъ и дълбокъ изворъ радостта, която обилно ме залѣ въ първия
мигъ. Мига, въ който Те срѣзнахъ и разбрахъ, че Ти си, който знаешъ
пѣтя и го сочишъ на ония, които търсятъ.

Вървя години вече—човѣшки, земни години, малки отломки отъ
безкрайното време, за което нѣма образъ и мѣрка. Вървя, заслушана
дълбоко въ себе си въ тихата мелодия на радостта и надеждата, че все
нѣкога ще стигна незнайния върхъ. Сега азъ зная, че пѣтятъ е стръ-
менъ и тѣсенъ, че възходътъ е бавенъ, но сигуренъ, защото една рѣка
простира надъ менъ като крило своята милость и грижа и бди за всѣка
моя постѣпка.

Вървя съ тиха пѣсень и благодарностъ въ душата си!

S.

Благата Милва

Подъ Неговата топлина

Жаркитѣ лъчи на лѣтното слънце позлатяватъ нивята и превръщатъ въ златенъ плодъ житнитѣ зърна.

Въ градинитѣ плодеветѣ на дърветата се червенѣятъ, цвѣтята ухаятъ и въ дълбочината на гжстака се носи пѣсенъта на птичкитѣ.

Въ стаята ми цѣлъ роякъ мухи неспирно бръмчатъ, кацатъ по ржцетѣ, по лицето ми и неспокойни, дразнещи отлитатъ, за да се върнатъ пакъ. И въ мене съмнението и безвѣрието колко неспокойни, дразнещи мисли бѣха родили. Една премахвахъ, а сякашъ безброй идваха на нейно мѣсто, за да отнематъ покоя, който напраздно моето сърдце се силѣше да защити.

Лѣтенъ день е, мое сърдце! Нима не чувствуващъ, какъ подъ топлата Му дланъ цвѣтята се разцвѣтяватъ и дърветата сладкъ плодъ наливатъ? Мое сърдце, нима ще оставишъ хладината на безвѣрието и съмнението да сгжстятъ мрака въ твоята душа и сърдцето ти напраздно да броди, залутано далечъ отъ Пжтя.

Надѣвай се, въ всичко се надѣвай на Него и вѣрвай, въ твоеото изплашено сърдце и въ твоя смутенъ умъ пакъ ще проникне топлината на всеобемашката Му дланъ. Излѣзъ изъ затворената стая и вижъ: на синевата на безкрайното небе облацитѣ не отнематъ красотата.

Ти ме докосна съ любовъта си, Повелителю, и пробуди моето същество.

Остави всичкитѣ си измами да изгорятъ, мое сърдце, като отдадешъ последната си жертва. Така въ Неговата топлина и свѣтлина ще узрѣятъ най-съкровениитѣ ти мисли и копнежи; Той ще изопне разслабениитѣ струни и въ твоя нерадостенъ домъ пакъ ще затрепти мелодията на Неговото съвършенство.

Отзиви, вести и книгописъ

Музикалността на единъ паякъ

Игнацъ Падаревски, голѣмиятъ свѣтовенъ пианистъ, ни предава много интересно въ своята „Автобиография“ случая съ единъ паякъ. Въ стаята, която заемалъ въ Виена въ младежкитѣ си години, имало единъ паякъ. Единъ день упражнявалъ единъ етюдъ отъ Шопенъ, едно парче въ триоли. Неочаквано отъ тавана върху капака на пианото се спуснала една тънка сребърна нишка. На нея висѣлъ единъ паякъ. Той висѣлъ неподвижно и слушалъ, какво се свирѣло. Следъ като свършилъ да свири етюда въ триоли, Падаревски започналъ да свири едно друго упражнение въ секстоли. Въ този мигъ паякътъ се обърналъ бързо и се изкачилъ нагоре къмъ тавана. Това заинтересувало дълбоко П.; той решилъ да разбере, дали паякътъ е наистина музикаленъ. Спрѣлъ веднага етюда въ секстоли и започналъ отново етюда въ триоли. Въ следния мигъ малкиятъ паякъ се спусналъ отново върху пианото и заслушалъ. Паякътъ не изглеждалъ никакъ уплашенъ, проявявалъ дълбокъ интересъ къмъ музиката. На следния день П. засвирилъ отново етюда въ триоли; паякътъ отново се появилъ на своето мѣсто и слушалъ. Това продължило нѣколко седмици; винаги при етюда съ триоли паякътъ се спущалъ надолу въвху капака и тихо стоелъ заслушанъ въ музиката. Щомъ спиралъ или почвалъ друго, веднага избѣгвалъ.

*

Привеждаме този интересенъ случай, защото такива наблюдения сж малко, за да подчертаемъ, колко голѣмъ душевенъ животъ иматъ тия дребни животинки, които ние човѣцитѣ така пренебрежително считаме бездушни. Цѣлата природа е одухотворена отъ великия Разумъ въ битието. Трѣбва да знаешъ, какъ да бутнешъ копчето, за да свѣтне!

Съобщава Д-ръ Е. К.

Богомилското учение — отъ Антонъ Глоговъ. Издава Ст. Атанасовъ — София, ул. Неофитъ Рилски, № 36. 1943 г. стр. 174, форматъ 1/8, цена 65 лв. Това е една рѣдко ценна книга за нашата действителност и за нашето време, когато всички национални ценности се поставятъ на нова преоценка. Богомилството като най-велика проява на българския националенъ гений, общественостъ, културенъ и духовенъ животъ презъ вѣковете се утвърждава всѣки день все повече и повече въ съзнанието на всѣки българинъ — ученъ или простъ. На западъ това е отдавна известно. Известно е, защото реформацията, а заедно съ нея и цѣлото възраждане на западния свѣтъ, се дължи на

голъмото дѣло и непосредствено влияние и въздействие на богомилството. У насъ досега сѣществуваха най-превратни схващания за това най-голъмо реформаторско движение презъ срѣднитѣ вѣкове въ България. Новата книга на Антонъ Глоговъ е едивъ свѣтълъ, положителенъ приносъ къмъ опознаване основнитѣ идеи и учение на великия Учителъ отъ миналото — Богомилъ. Попадналъ на стари апокрифни книги отъ XV и XVI вѣкъ, написани на турски езикъ отъ богомили за разпространение на учението всрѣдъ турцитѣ, Глоговъ ги използва най-старателно, за да ги изнесе на български езикъ. И той успѣва да стори това по единъ много хубавъ начинъ. Книгата е раздѣлена на 3 части. Първата часть дава общи данни за историята на богомилството. Въ нея се изтъква и подчертава, че то е самостоятелно движение, родило се въ България. Втората часть обхваща мировъзрението на богомилитѣ. То е изнесено въ 6 глави и 36 етапа (подглави и теми). Въ тази часть сж разгледани всички въпроси около сътворението на свѣта, човѣка и всичко, което го обкръжава и е свързано съ живота. Дълбока мъдростъ и високъ моралъ сж скрити въ всички тия прости, но кристални легенди. Третата часть обхваща въ сжщность практическото учение на богомилитѣ за живота. Тукъ е дадено всичко важно за единъ съвършенъ животъ както на отдѣлния човѣкъ, така и за богомилскитѣ братски общежития.

Въ тия прости, ясни и чисти като кристалъ слова, приказки, легенди и приказки е изнизано едно дивно красиво, възвишено, божествено учение за проявитѣ и творческитѣ дѣла на Силата на Сътворението, чиято крайна целъ е усъвършенствуването на всичко чрезъ освобождаване отъ силата на разрушението и чрезъ хармония, братство, равенство и любовъ между всичко. Какъвъ високъ моралъ, каква вѣрна и истинна космогония, каква сила и съвършенство на социалния животъ — недостигнати днесъ принципи на обществено съвършенство — не се разкриватъ въ богомилското учение!

Книгата на Глоговъ внася много вътрешна радостъ, когато се прочете. Тя хвърля обилна свѣтлина за новъ животъ всрѣдъ днешното безплатно човѣчество. Препоръчваме я на всички наши приятели и четци; тя трѣбва да бжде настолна книга на всѣки българинъ. Който я прочете, трѣбва да я чете съ проникновения погледъ и разбиране на окултистъ. Тогава ще се ползува многократно. Ще разбере нѣща дълбоки и възвишени, които сж скрити въ словата на простия разказъ. Въ тѣхъ е била истинската сила на тази велика окултна школа и братство — богомилството. Ще може още да отдѣли сжщественото, основното, което е любовъ, братство и съвършенство, отъ онова, което е придано отпосле и което идва въ противоречие съ чистото учение на Богомила.

Издателство и авторъ могатъ да бждатъ похвалени за тази ценна книга.

Д-ръ Е. К.

POINTS D'APPUI DE LA VIE

La vie et l'impulsion de l'Amour

La vie que l'Amour n'illumine pas reste à jamais dans les ténèbres. Lorsque les contestations et les malentendus cesseront, c'est alors que paraîtra l'Amour. Voilà pourquoi l'on dit que l'Amour vient en dernier lieu. Et si vous voulez profiter des conditions de la vie, faites en sorte que tous vos efforts tendent vers l'Amour qui illumine et élève tout dans le monde.

Dans la vie, la plus forte impulsion est l'impulsion de l'Amour. Elle fait entrer la lumière dans l'intellect humain, la chaleur dans le cœur humain et la force dans l'âme humaine. Lorsque l'impulsion de l'Amour agit en l'homme, c'est alors que se forment toutes les grandes et belles choses. Donnez toujours la première place à l'Amour. Toute discussion s'arrête dès qu'il est présent. Et le véritable Amour se reconnaît par le fait, qu'il nous donne et vie et lumière. Pour prolonger ses jours, l'homme doit vivre dans l'Amour. Sa vie cesse dès que l'Amour l'abandonne. Gardez en vous l'Amour, afin de ne pas être en butte aux contradictions de la vie et de perdre ainsi votre paix intérieure et votre contentement.

Ce qui constitue une des grandes erreurs de l'homme, c'est qu'il cherche l'Amour à un endroit spécifique et dans des conditions spécifiques. En réalité cependant, l'Amour est partout. Il n'y a aucun endroit au monde d'où l'Amour soit absent. Il n'y a pas d'être au monde que l'Amour n'ait pas visité. L'Amour est partout et en tout.

Les hommes commettent encore une autre faute. Ils se plaignent constamment et disent que l'Amour ne les a pas visité. Ils sont eux-mêmes fautifs en ce cas. Ils s'attendent à recevoir la visite de l'Amour, à l'avoir chez eux comme hôte. Ils ne savent pas que l'Amour a paru depuis longtemps dans le monde et celui qui le cherche doit aller lui-même le trouver. En pensant autrement, l'homme se crée des contradictions. Et il est aussi peu probable pour lui de recevoir la visite de l'Amour que de voir le soleil être son hôte. Qu'il se lève de bonne heure et qu'il assiste à son lever. Ouvrez vos fenêtres et le soleil vous éclairera de ses rayons.

On remarque les impulsions de l'Amour dans les petites choses. L'Amour se manifeste dans de cas qui semblent peu importants: il faut le découvrir dans les moindres choses. La petite rivière est la manifestation d'une grande source. Dans les petites manifestations de l'Amour se trouve la même force que dans les grandes. Il est à préférer que l'eau de la source coule en moindre quantité mais sans interruption. Si toute l'eau coule en une fois, la source se dessèche.

On veut voir les grandes manifestations de l'Amour; mais cela est impossible. L'Amour se manifeste un peu partout. Celui qui a des yeux qui voient, saisira toutes les petites manifestations de l'Amour comme un tout et aura une idée des manifestations du grand, du sublime Amour. Il se manifeste en même temps dans tous les êtres. Réunissez toutes ses manifestations en un endroit, afin d'avoir une représentation de l'Amour. Les

manifestations de l'Amour dans les parties, sont de manifestations du Tout.

Rappelez-vous ceci : l'Amour de Dieu est le même pour tous les êtres, pour ceux qui sont parfaits comme pour ceux qui ne le sont pas. L'Amour de Dieu est éternel et immuable et il est en même temps spécifique pour chaque être, afin qu'on puisse l'accepter et le comprendre. D'un autre côté l'Amour est „un“ et indivisible. L'Amour de chaque homme, de chaque être vivant est aussi votre Amour.

Tant que l'homme s'oppose à l'Amour, à Dieu, il est exposé aux contradictions et aux souffrances. Cette opposition à l'Amour amène tous les maux, les malentendus, les contradictions dans la vie et la guerre parmi les hommes. La vie dépourvue d'Amour crée ces choses. Elles sont exclues de la vie de l'harmonie et de l'Amour, elles y sont tout à fait impossibles. Seul l'Amour donne l'abondance, écarte les dissensions et les guerres et est à même de résoudre toutes les contradictions. L'Amour est une source inépuisable de forces et de biens.

L'Amour existe dans le monde et est toujours et de toute part en mouvement autour de nous. Il nous garde comme la terre garde tout l'hiver les semences qui lui ont été confiées. Personne ne peut sortir de l'orbite de l'Amour. Il crée le bien dans notre vie. Il orne la justice d'une auréole de sainteté et est le support de la raison. C'est en cela que nous devons voir les impulsions et les points d'appui de l'Amour.

La vie ayant le bien comme point d'appui; la vie ayant la justice comme point d'appui; la vie ayant la raison comme point d'appui, c'est cela la vie de l'Amour.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за
СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почва отъ януарий 1943 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитъ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣячътъ така обилно прѣска; спомага за изграждане новия свѣтъ на братство и справедливостъ.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София
Отг. ред. Боянъ Д. Боевъ — Изгрѣвъ, София 13.

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1507
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана
съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
